„JURAJ ŠIŽGORIĆ"
ŠIBENIK
NAUČNI ODSJEK

Poštarina plaćena

POJEDINI BROJ 1.50 D

Tribuna

„TRIBUNA" polidnevnik
UPRAVA: Šibenik ulica Episkopa Milaša.
UREDNIŠTVO: Šibenik, ul. Ep. Milaša. Telef. 47. Split: Marulićeva 1/II.
ČEK. RAČ. Zagreb 46.798
PRETPLATA mes. d. 14, za inostranstvo din. 25.
RUKOPISI se ne vraćaju.

GODINA IV — ŠIBENIK — 12 DECEMBRA 1936 — SPLIT — BROJ 458

VIDICI i POGLEDI

Na ulazu u hram čovječanstva, božanski je arhitekta urezao svega dve reči: »Budi čovek!«...

Biti čovek, svakad i svagde, — ništa prirodnije za junaka, i ništa teže za kukavicu....

Strastveno voleti istinu, pravdu i slobodu, i smrtno mrzeti sve, što je tim osnovima društvenoga reda, poretka, spokojstva, blagostanja, napretka i progresa protivno, to su uslovi za stupanje na pozornicu žrtve, časti i slave, u red junaka.

Ako su ti uslovi ispunjeni, volja, snaga, hrabrost, odlučnost, sposobnost i prilika za izvršenje herojskih dela ne mogu da izostanu, kao ni uspeh....

Na besmrtnost imaju prava samo junci, istinski junaci samo po srcu, duhu i moralu. Energičnog karaktera, samo su oni kormilari zajedničke sudbine čovečanstva, dok svi ostali i sve ostalo samo su snage i sredstva na njihovom raspolaganju.....

Sa praktičnoga gledišta, razlika između junaka i kukavice leži u tome, što je prvi večiti poverilac, a drugi večiti dužnik uže i šire ljudske zajednice; što junak samo daje, a kukavica prima iz riznice opšteg dobra; što junak pripada vaskolikom čovečanstvu po dobru, a kukavica po zlu, prvi kao olakšanje i svetlost, drugi kao teret i mrak.....

Svako od herojskih dela, ma od koga i ma gde učinjeno, zajedničko je dobro celokupnog čovečanstva. I svako od tih dela počiva na po četiri granitna stuba: na dubini osećaja, na veličini misli na čvrstoći vere i na snazi uverenja svoga majstora.

Na tako solidnom piedestalu nije još nikada ništa uspeo da sagradi nijedan pauzavac ni tiranin...

Ono, što je junaku prirođeno, to su: jasan pogled na svet i život, čvrsta vera u snagu božanskih zakona, visok smisao za pravičnost, duboka svest o pravu, dužnosti i odgovornosti i vedar optimizam. To su osobine, koje junakov duh čine bistrim i gipkim, njegov karakter energičnim i njegov moral imunim.....

Pravo na slavu pripada samo onome, ko je sagoreo u nesebičnoj ljubavi prema bližnjima.

Kao što i besmrtnost, tako je i slava večan spomenik pobožnog divljenja i spontanog priznanja javne savesti svesnim žrtvama podnetim za moralne ideale čovečanstva.....

Na svome teškom putu, junaci mogu, pod naletom drskih, brojno nadmoćnih i tehnički spremnijih protivnika, i da sustanu, i da pokleknu, i da padnu; ali da umaknu, nikako i nikad. Uzmak junaka sa puta dužnosti, žrtve i časti isto je toliko nemoguć, koliko je nemogućno i vraćanje sunca sa određene mu putanje, koja vodi samo napred, do u beskonačnost i večnost.....

Čojstvo i junaštvo, to su ustvari sinonimi. Nisu li čojstvo i junaštvo osnov, smisao, sadržina i cilj višega morala, koji je, pored duha, najjača snaga i najveća vrednost u čovečanstvu i koji je uslov svega, što je u celokupnoj aktivnosti ovoga dobro, lepo, plemenito, istinito, pravično, zdravo, veliko, sveto i večno?

Svi bezbrojni trutovi, parasiti, podlaci, zelenaši, zlikovci i nasilnici na kugli zemljinoj, kad bi sačinjavali jedan narod, ne bi ga mogli učiniti ni velikim, ni snažnim, ni bogatim. Jer, veličina, snaga i blagostanje jednog naroda počivaju na duhovnom i moralnom zdravlju njegovom, na čvrstini njegovog karaktera i na svetosti i težini žrtava, koje je podneo na oltar opšteg dobra, a ne na gomili zlata i moralnih nakaza, koje seju samo sramotu, porok, zarazu i smrt...

Društveni život, to je večiti rat na život i smrt između junaka i kukavica, između karaktera i nekaraktera, između fronta čojstva i junaštva s jedne i fronta kukavičluka i sebičnosti s druge strane.

I ako, prema onoj: „Mnogo je zvanih, malo odabranih", kukavice u ljudskoj zajednici sačinjavaju većinu, svaka odlučna bitka, zametnuta između junaka i kukavica, svršava pobedom junaka.

Svaka od tih pobeda predstavlja korak napredovanja na putu progresa, a zbir njihov suštinu vekovne kulture...

Jugoslovenski narod, koji je kroz sve strahote iskušenja, mraka, ropstva i rata prošao hrabro, smelo, neokaljana obraza i nepoljuljana morala; koji je iz svoje primerno opevane Kosovske katastrofe vekovima crpeo moralnu snagu za brojna i bespримerna pregnuća; koji se svesno opredelio za albansku Golgotu, bezgranično verujući u pobedu pravde i u svoje vaskrsnuće; i koji je svoju slobodu i nezavisnost, kao i svoj vekovni moralni ideal, otkupio bez roptanja po najvišoj mogućnoj ceni u naporima, stradanjima, žrtvama i krvi, — taj je veliki i snažni narod savesno odgovorio svima uslovima za sticanje prava na slavu i besmrtnost.

Pored takovog diktata uvek budne božanske pravde, i sama ta istorijska činjenica dovoljno je solidno jemstvo, da će taj narod čojstva i junaštva kroz dugi niz vekova u slobodi spokojno uživati plodove vekovnih patnji i žrtava podnetih za dobro opšte ljudske zajednice, da bi trajno ukazivao na stazu višega morala, osvetljenu zracima njegove rasne kulture.

Dr Ivo Mogorović.

EDUARD 8 — ABDICIRAO
VOJVODA OD JORKA - ALBERT I
NOVI KRALJ BRITANIJE

London, 11 dec. (r) Posle višednevne borbe Eduard 8 se konačno odlučio i — abdicirao. On će uzeti jednu svoju grofovsku titulu i pod njom živeti u srećnom braku sa svojom izabranicom gđom Simpsom. Za nekoliko narednih godina ekskralj Eduard neće moći da se vrati u zemlju, jer njegov boravak u Engleskoj mogao bi dovesti do unutarnjih političkih komplikacija kao posledica neograničene simpatije koju on uživa kod širokih narodnih slojeva.

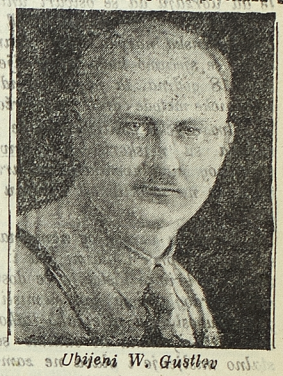
UMRO JE
LUIĐI PIRANDELO

Rim, 11 dec. (r) Jučer je preminuo Luiđi Pirandelo. Smrt je posledica zapaljenja pluća. Poslednjih dana sproveo je u radu svoje nove drame „Brdski razbojnici" koju je nameravao dati na prikazivanja na proleće. Njegov književni život je plodan. Počeo je aktivno raditi na polju lepe književnosti još u svojoj 18 godini. Rođen je 1867 na Siciliji. Inače vuče poreklo iz Grčke. Proslavio se 1922 svojom dramom „Šest lica traže autora". Za svog života napisao je preko 400 novela, desetak romana i oko 40 kazališnih komada. Od 1929 je, kraljevim ukazom, član rimske akademije znanosti i umetnosti. God. 1934 izabran je za pretsednika međ. kaz. društva. Iste godine dobio je Nobelovu nagradu za književnost.

Proces protiv atentatora
Frankfurtera

Hir, 11 decembra. (r) Ovdje je počelo suđenje atentatoru Frankfurteru, koji je u februaru ove godine u Davosu ubio švajcarskog nacionalsocijalističkog prvaka Gustlova. Pošto su pročitana ge-

Ubijeni W. Gustlov

neralija optužnog uzeo je riječ državni tužioc, koji je pročitao optužnicu, iz koje se vidi da je Frankfurter 4 februara na večer pozvonio na vratima Vilhelma Gustlova. Gospođa Gustlova odmah ga je odvela u radni kabinet, pošto je Gustlov u hodniku razgovarao na telefonu. Po završetku telefonskog razgovora Gustlov je ušao u radni kabinet. Jedan čas poslije toga odjeknula su 4 pucnja. Kad je gospođa Gustlov pritrčala, Frankfurter je sa oružjem u ruci pobjegao

Ubica D. Frankfurter
i sin vinkovačkog rabina

kroz drugu sobu iz stana, dok je Gustlov ostao u krvi na tlima. Frankfurter se kratko vrijeme poslije izvršenog djela pojavio na policijskoj stanici i izjavio da je ubio Gustlova, ali da djelo ne žali. Rekao je da nije politički orijentisan, ali da mrzi nacionalsocijalistički režim u Njemačkoj. Još iste večeri kantonski isljedni sudija preuzeo je dalnju istragu. Lični motiva nije bilo. Frankfurter je izabrao utorak kao dan izvršenja djela, pošto je taj dan, po jevrejskom shvatanju, naročito sretan.

Frankfurter je hteo da najprije izvrši samoubistvo ali za to nije imao hrabrosti.

U optužnici, iznosi se život Frankfurtera. 1931 Frankfurter je preselio u Frankfurt, gdje je u jesen 1932 pao na medicinskom ispitu. Međutim, preselio se u Bern i tu nastavio studije. U posljednje vrijeme potpuno je zanemario studije.

Po optužnici, od je do tada statno bio potišten i često se bavio samoubistvom. U njemu je sazrela ideja da poveže samoubistvo sa aktom osvete jednom sistemu, koji je mrzio. Frankfurter je za postojanje Gustlova saznao istom iz novina.

Konačno se u optužnici predlaže da se Frankfurter oglasi krivim i kazni sa 18 godina robije, gubitkom časnih prava i doživotnim progonstvom iz Švajcarske. Proces je u toku.

PITANJE „HRVATSKOG PITANJA“ JE NA DNEVNOM REDU

Ljubljanski list „Slovenec“ od 22 nov. o. g. donio je na uvodnom mjestu članak pod naslovom „Hrvatsko pitanje“. iz kojega prenosimo slijedeće redove:

„Nema u našoj zemlji prečeg pitanja nego što je hrvatzko. Cjelokupna reorganizacija našeg narodnog gospodarstva i poboljšanje naših socijalnih prilika stupaju u pozadinu pred tim pitanjem..

„Šteta što su od samog početka u našoj državi prevladale sile koje su u očitoj i punoj suprotnosti sa prirodnim stremljenjem naroda nastojale da ubrzaju da se ostvari unutrašnje puno državno jedinstvo od tri jugoslavenska naroda... Svi znamo i dobro se sjećamo kuda su poslije dobrih 18 godina, ta pogrješna ideja i nasilničke metode cdvele našu državu..

„Stvaralačke političke snage hrv. naroda su neiskorištene i krivicom nesrećnog jugoslavenskog unitarizma osudjene na neaktivnost i žučnu opoziciju...

„Razni su uzroci tog nenormalnog stanja, ali prvi i glavni pa i pretežni dio krivice historija će dosuditi onim tvrdoglavcima koji su mislili da jaka Jugoslavija nije jaka ako se svim državljanima ne oduzme samostalno mišljenje i glava ne zamijeni takvom koja će misliti samo unitaristički, integralistički i kako se sve ne imenuje pogrješna ideja koju JNS izjednačuje sa jugoslovenskim patriotizmom...

„Sad i oni koji su nevjerovatnom zapletenošću i žučnošću odricali postojanje hrvatskog pitanja — priznaju hrvatsko pitanje!“

Po obavještenjima jednog beogradskog dnevnog lista smatra se, da je taj „Slovenčev“ članak mnogo doprinio, da se razjasne pojmovi i obilježe shvatanja o uzajamnim odnosima Srba, Hrvata i Slovenaca, i da se taj članak, koji je publikovan u času kad se riješenje hrvatskog pitanja nalazi na prekretnoj tački, uzima kao znak, da će u tom pitanju doći do važnih izjašnjenja na svima stranama.

„Slovenčevo izlaganje svodi se u glavnom na pet tačaka:

1) Pred hrvatskim pitanjem idu u zapečak sva ostala i najvitalnija pitanja kao što su gospodarska, socijalna itd.

2) Kroz svih 18 godina našeg zajedničkog života preovladale su na našoj političkoj areni takve sile koje su htjele ubrzati tok našeg državnog (i narodnog) jedinstva.

3) Krivicom unitarizma („nesrećnog!“) neiskorištene su stvaralačke snage hrvatskog plemena (naroda!) i time upućene na žučnu opoziciju.

4) Glavni krivac nenormalnog stanja u zemlji je JNS zato što je ona htjela da svim državljanima oduzme pravo „samostalnog mišljenja“ a na čelo narodnog pretstavništva da bude glava koja misli unitaristički, integralistički-jugoslavenski (a to je „pogrješna misao“).

5) Danas i oni, koji dok su bili na vlasti te stajali na stanovištu da je nemoguće sporazumijevanje i pogadjanje o narodnim pitanjima u jednoj jedinstvenoj narodnoj zajednici, danas jer su „prisitjeni faktima“ — priznaju hrvatsko pitanje.

To „hrvatsko pitanje“ poput crveae niti provlači se kroz svo izlaganje „Slovenčevo“, i mi smo mogli saznati po tom izlaganju (hipotezi) koji su uzroci postanku „hrvatskog pitanja“, i da postoji živa želja da se riješi „hrvatsko pitanje“, i da ima onih koji tvrdokorno vjeruju da postoji „nrvatsko pitanje“, i da razgovori o „hrvatskom pitanju‘, ulaze u odlučnu fazu, sve i sva o „hrvatskom pitanju“ mogti smo doznati, samo ne to, na koji način bi se ono imalo da riješi i kakve su solucije tog riješenja. Riječ u jednu, nakon tog „važnog, značajnog i meritornog“ izlaganja „Slovenčevog“ o „hrvatskom pitanja“, kao uostalom i po izjavama onih koji, jer su „prisiljeni faktima“ priznadoše „hrvatsko pitanje“, mi ne znamo o „hrvatskom pitanju“ ništa više od onoga što smo znali prije sedam, osamnaest pa i više godina.

Znamo još da je pitanje o „hrv. pitanju“ došlo još jedamput na tapet, unijete u politički repertoar, postavljeno na dnevni red, ako baš i ne zbog istih okolnosti eksternih a ono zbog istih internih pobuda onih koji ga pokreću.

A te pobude ocrtavaju se u jednoj kritalici „Hrvatska Hrvatima“. A ona nije nastala kao protuteza „pogrešne misli“ Jugoslavija Jugoslavenima koju je ova ili ona unitarističko-integralna jugoslavenska vlada proklamovala, nastala je u vrijeme našeg robovanja, u doba Slrosmajerovih dana, kada su razni austro-mađarski trialistički pripuzi, zvani Jozua Franck i još kojekako, na ustuk jugoslavenskoj misli istavili velikohrvatsku misao, misao zajednice trojedne kraljevine: Hrvatske, Slavonije i Dalmacije. Hrvatsku sa Slavonijom od Dalmacije nisu otcijepili „diktatorski režimi“ JNS, kao što ni Srbiju sa Vojvodinom od Bosne nisu otcijepljeni „krivicom nesrećnog unitarizma.“

Istini za volju mora se kazati, a to zato da se udari klin demagogiji (protiv koje se, zacijelo, bore i pokretači „hrv. pitanja“), **da je podla, obskurna i transparentna laž kad se hoće inpuntirati svom onom nastojanju kroz 18 godina našeg zajedničkog života da je ono išlo za tim da se, njegovanjem unitarističkih ideja, ozlovolje Hrvati, izbace iz kolotečine pozitivnog stvaranja, a time umijesi kvasac „hrvatskom pitanju“.**

Ovi demagozi treba da znaju, da hrv. pitanje nisu stvorili ni Srbi ni Slovenci, ono su stvorili **sami Hrvati. Mi Hrvati** *smo ga stvorili, i samo je u* **našoj nadležnosti** *da ga i riješimo. Mi ga i rješavamo. Mi ćemo ga i riješiti.* **Advokata ne trebamo.** *Zvali se oni Srbi ili Slovenci. Da je ono bar upola riješeno potvrdjuje i činjenica što pri ovim poslednjim opć. izborima* **nije uzelo učešća u izborima bar pedeset od sto Hrvata.**

Gospoda demagozi; koji se prave većim papama od samog pape, treba da se sjete ovih riječi izvadjenih iz njihove „duhostišavajuće duse“:

„..U tom poslu treba postupati bez nervoze, bez ljutitosti, bez sumnjičenja, sa puno mira, razbora, takta i uvidjavnosti i sa saznanjem da je svaki neprijateljski gest prema Hrvatu adekvatno štetan za Srbina, a svaki neprijateljski gest za Srbina adekvatna ne sreća za Hrvata.“

To je rekao onaj na koga se vi danas bacate blatom, to je rekao predsjednik „krvave“ vlade, za vrijeme pretresa budžeta u Narodnoj Skupštini za 1934—1935 godinu, kad ste vi ili sjedili ob njegovoj desnoj ili bili na zasluženom mjestu zbog — puntakcija.

Prepuštamo zaista i mi historiji da ona dosudi na kome leži glavni i pretežni dio krivice što se i poslije 18 godina zajedničkog života, zapečaćenog krvlju Ujedinitelja Jugoslavije, **kojekakva revizionistička i neminovno psihološka pitanja meću u prvi red, pitanja parada i inata pred pitanjima kruha, pitanjima gospodarskim i socijalnim, a time sputava progres i risordimento „nesrećnog“ unitarizma.**

Mi Hrvati sami sebe najbolje znamo: dok nas bude biće žučne opozicije s naše strane, nje će biti dok bude i Slovenaca i Srba, jer ni svi Srbi ne drže se radikalskog kao što se ni svi Stovenci ne drže klerikalnog štapa. Jednaki smo. Ne advokališimo! Lj.G.

Općinski izbori u Milni na otoku Braču

Odgovor „Jadranskom Dnevniku“

Pod ovim naslovom izašao je članak u Jadr. Dnevniku od 3 XII t. g. Na pojedine pasuse moramo odgovoriti te molimo gostoprimstvo ugledne „Tribune“.

Na opć. izborima 1928 izabran je g. Ljubo Marangunić na listi „složnih Milnarana“. To nije bila lista HSS nego lista svih postojećih stranska tako, da je protulista dobila samo 32 glasa! „...On je (Marangunić) u najtežim danima za Hrvatski narod stupio u JNS.“ Po ovome bi izgledalo, kao da su današnji pristaše b.HSS tada bili u nekoj opoziciji, narodni mučenici ili slično — na stvari je obratno: osim nekolike iznimaka, svi su oni (zajedno s nama) sa oduševljenjem prihvatili politiku od 6 januara, podupirali politiku Marangunića „u najtežim danima za Hrvatski narod“, rekordno glasali na izborima i za P. Živkovića i za N Uzunovića. dočekivali sa oduševljenjem ministra Božu Maksimovića, bana Tartaglu, poslanike JNS, dali se birati u opć. uprava — ukratko — sve do pe riode od 5 maja vodili su istu politiku s nama! Danas je, međutim, ta politika sramotna, jer ju oni više ne vode! U „trabante“ g. Marangunića nekako su se i oni rado ubrajali — on im je vjerovao, jer ih onda nije poznavao. Upoznao ih je i 5 maja i sada a osobito 24 XII — upoznao ih je kasno, ali ne i prekasno!

U članku se spominje „izborno točenje vina, parole, dogovosi, razgovori i pregovori u Sokolskom domu i ljekarni, koju Milnarani zovu „Devanha“....“ Pitamo Vas: a što se pravite nevješti? Zar Vi niste točili vino, dijelili pečene kobas'ce! A Vaše parole — bile su grozne: agitirali ste vjerom i crkvom, anonimna pisma i grožnje bili su na dnevnom redu, bac li ste sa rada ljude na ulicu, prijetili delužacijom! Čak je i „Javna dobrotvornost“ bila široke ruke, na veliko veselje jednog trgovca, koji, izgleda, imade isključivo pravo nabavljati robu i hranu, bez licitacije, za tu ustanovu! Spomi niete Sokolski dom — svatko znade, koliko se je pazilo, da ta općenarodna ustanova bude daleko od svake agitacije; a kako je bilo sa Domom Sv. Josipa (nazivaju ga i Monte Csrlo — igračnica) i drugim institucijama Katoličke akcije? Gdje je održana kandidaciona skupština, gdje izborne skupštine, koju je ulogu igrala Glazba Gospe od Karmela, koju muški i ženski članovi udruženja Katoličke akcije? A što velite o propovjedi onog redovnika-stranca, koji je sa oltara pozivao narod, da moli za obraćenje zalutalih ovaca u jednom mjestu, kojih da imade 150, aludirajući time očito na mjesne prilike?! Zar se nije govorilo čak i o gradnji pravoslavne crkve u Milni, o promjeni vjere, o rušenju vjerskih ustanova! Sve se to radilo a do danas nije to nitko demantirao! Jeli to časno?

Mi smo sastavili vanstranačku listu „bratstva i sloge“ sa nosiocem gosp. M. Borzati, dobrim i poštenim čovjekom, jugoslavenom širokih vidika te smo htjeli okupiti oko nje sve napredne i trijezne elemente, bez obzira na stranke, da zajednički poradimo za dobro i napredak naše Milne — nismo uspjeli, jer je nekome u interesu da se međusobno stranački dijelimo i gložimo! Proći će i ovo jedanput!

„...privukli su kao donačelničkog kandidata jednog, koji je na izborima od 5 maja glasao za listu b.HSS...“ Zar još neznate, da na tim izborima nije bila lista b.HSS — bila je lista Udružene opozicije sa nosiocem g Dr Mačekom, a tu listu su podupirali elementi, koji i danas stoje na stanovištu jug. nar. jedinstva! A zar je naš kandidat jedini, koji danas misli drugačije nego 5 maja? Proučite izborne rezultate u hrv. srezovima Primorske banovine! U bračkom srezu dobile ste manje oko 450 glasova, u hvarskom oko 800, u splitskom oko 1500, šibenskom isto toliko a u sinjskom čak preko 3000 glasova manje! Narod otvara oči i nije daleko kada će Vas pitati račun za izgubljeno vrijeme!

Nazivate nas „...zlim petomajskim elementima...“ ako je riječ „zao“ mišljeno politički, nakon izloženog prosudiće svatko, tko je od nas zao a tko gori — da li smo kao ljudi zli, to neka sude oni, koji nas poznaju.

„...lista b.HSS sa nosiocem dobrim i svijestim Hrvatom g. P. Skarneo...“ G. P. Skarneo, nosilac liste b.HSS jest u istinu dobar i svijestan Hrvat, ali po Vašem načinu rasuđivanja to ne bi smio nikako biti! Jer on je prihvatio sa oduševljenjem politiku od 6 januara, to je, zajedno sa g. Marangunićem, kao njegov donačelnik, potpomagao njegov rad „u najtežim danima za Hrvatski narod“; glasao je na izborima za Živkovića i Uzunovića a dao se je birati na listi JNS kao donačelnik. Ostao je kao donačelnik i za vrijeme Jeftićevog režima sve do oktobra 1935 a do 1. I. 1936 bio je i članom „Narodne odbrane“! To su sve za Vas neoprostivi grijesi! Mi, međutim, smatramo njega i dobrim Hrvatom i časnim čovjekom, jer je on ovo radio u uvjerenju da radi za dobro naroda i Domovine.

„... i ova općina došla je u naše ruke...“ a u čijim je rukama bila do sada? Nije bila isključivo u Vašim rukama kao što je sada, ali uvijek i do sada dijelili ste i Vi vlast s onima, koji su bili na vlasti. Ne s nama, jer mi iz „Devanhe“ nismo nikada imali Općinu! Današnji načelnik — kako spomenuto — bio je donekle lanik u svim upravama do pred godinu dana. S njim zajedno bio je u upravi i g. Pavao Poklepović, uvaženi pristaša b.HSS. Nakon bolesti g. Marangunića (zadnju godinu dana) bili ste dapače u većini u upravi, jer od trojice Milnarana dvojica: gg. Pavao Poklepović i Berto Mandinić pripadali su i pripadaju hrvatskom pokretu a tek treći, g. A. Peruzović, nije tom pokretu pripadao!

I s nešto. Veoma često spominjete svijesni narod milnarski. Jest, i mi se slažemo s Vama, da imade svijesnog naroda u Milni: **To su ljudi, koji svijesno, sa uvjerenjem i oduševljenjem ispovijedaju svoje mišljenje, koji su ostali dosljedni svojoj ideologiji, koliko na jednoj, toliko i na drugoj strani.** Svima takvima neka je čast! Ima, međutim, i takvih, koji su sa opredjeljivali prema postojećim prilikama i kad analiziramo političke događaje ovđe, što nalazimo? Bilo ih je, koji su prije rata, kada je trebalo raditi i boriti se za očuvanje hrvatstva, otvoreno podupirali talijansku propagandu i bili autonomaši-dalmatinci, vijali modru, dalmatinsku trogljavu, nekoji su se dičili i svojim talijanskim prijeklom; ima ih, koji su za vrijeme rata podupirali a u vlasti u gonjenju nac. elemenata, nakon rata imali veza sa okupatornim talij.-vlastima; ima ih, koji su nekada sebe smatrali Srbima Radikalima, koji su vijali srpsku trobojku, koji su čak htjeli da mijenjaju vjeru otaca svojih, ima ih, koji su mijenjali stranke kao kapute itd... A gdje su ti ljudi danas? Možete ih tražiti kuda hoćete, ali je sigurno, da ih nećete naći među „povanpirenim“ i „zlim elementima“, koji se kupe u „Devanhi“!

Materijala imademo još i ako budete željeli, sve može da izađe na sunce — nemožemo ovaj put da se u tolikoj mjeri poslužimo gostoprimstvom ugl. „Tribune“

Završiti ćemo s onom iz Sv. Pisma: „u svojem oku ne vidite brvno, ali zato vidite trun u oku bližnjega svga...

Milnarani. (slede potpisi)

Sibenik - GRADSKE VIJESTI - Split

Smrt Vjekoslava Göszla, knjižara

(Nekoliko slika iz biv. zadar. života)

Dne 7 decembra preminuo je, naglom smrću od srčane kapi, u Zagrebu knjižar Vjekoslav Göszl, bivši vlasnik „hrvatske knjižarnice“ u Zadru. Bio je rodom iz Rume, sin učitelja, te je pohađao gimnaziju u Zagrebu. Te svoje nauke prekinuo je iz ljubavi prama knjižarstvu, te polazi na nauk u knjižaru R. Auera. Po preuzeću ove knjižare od firme Kugli, Göszl nastavlja svoje knjižarsko naukovanje kod naše najjače knjižare St. Kugli. Godine 1908 napušta Zagreb i dolazi u Zadar, gdje — kao knjižar i rodoljub — preuzimlje tešku zadaću u otuđenom gradu, nalazeći se uvjek na najistaknutijim mjestima u borbi za naš narod. Potporom pok. Kneza M. Borellija (koji mu je išao u svemu na ruku) otvara u najprometnijem dijelu grada veličanstvenu knjižaru, koja bi mogla da služi na čast i najkulturnijim centrima. Svojom spremom i sposobnošću u kratko vrijeme podigao je glas i ugled svoje knjižarnice do zavidne visine. Kao izdavačka knjižara brzo je došla na glas, te je u samih nekoliko godina imala preko 30 svojih vlastitih izdanja i to odreda nacionalnih i kulturnih knjiga, koje su išle za tim da osvještavaju naš narod, koji se još uvjek nalazio pod uplivom potalijančene zadarske gospode. Pod stručnim njegovim vodstvom Hrvatska knjižarnica u Zadru do 1914 cvala je i napredovala u svom pogledu. Čitava Dalmacija znala je samo za Hrvatsku knjižarnicu u Zadru. Ali svjetski rat nije poštedio ni našeg bgpok. Vjekoslava. Morao je u vojsku, te je knjižara i ako u dobrim rukama ostala bez svoga vlasnika, bez svoga organizatora. Nastale prilike posle osloma prisilile su pok. Göszla, da napusti Zadar i da radnju preda u ruke Dobrotvornom Društvu hrvatskih škola, koje neimajući spremnog poslovođu, prodaju knjižaru gosp. Babiću, koji je svojski bio pregnuo da knjižaru uzdrži na započetom putu i visini. To bi mu bilo i uspjelo, da nije knjižara bila žarište hrvatstva i sastajalište sve Jugoslavenske zadarske duhovne elite, te je Talijanima, a osobito talijanašima, bila trn u oku. Svakom prilikom bila im je prva misao da iskale svoj bjes na Hrvatskoj Knjižarnici, te su nekoliko puta istu napadali, vlasnika zatvarali, zabranjivali prodaju naših novina. Htjeli su ih poslati pod prijeki sud skupa sa vlasnicima tiskare Vitaliani. Dok napokon, nakon pogibije Talijana Gullia u Splitu, nije bila zapečaćena sudbina Hrvatske knjižarnice potpunim demoliranjem i oduzimanjem koncesije sadašnjem vlasniku, koji je morao na vrat na nos da se spašava iz Zadra. Tako je svršila svoju misiju ta velika ustanova pok. Vj. Göszla, kojeg nam je još u naponu muževne snage sada ugrabila neminovna smrt. Njegovom smrću gubi naše knjižarstvo jednu od najvrijednijih sila, čiji će se nedostatak u velike opaziti, osobito u današnje doba krize knjige, kad nam je potreba, i terkakovih spreminih ljudi, da nas iz ovog ćor—sokaka izvedu u ljepše i vedrije dane.

Slava pok. Vjekoslavu Göszlu!

Kako stradaju trgovci i obrtnici - Jugoslavenski orijentisani

Naš apel jugoslavenski orijentisanim gradjanima

U ovoj mutnoj i glupoj plemensko—verskoj borbi, koja je zahvatila izvesan deo naroda, naročito u našim krajevima, izvesne grupe zavedenjaka ā i provokatera, u „ispovedanju“ svog plemenskog separatizma, služe se najogavnijim i najnekulturnijim sredstvima.

Jedno od takovih sredstava jest i njihova akcija, da se oni trgovci i obrtnici koji su u ovome političkom držanju jugosl. orijentisani, bojkotuju.

I tako mnogi naši čestiti, pošteni i sposobni trgovci i obrtnici pod klevetama i uvredama, kojima ih naročito udešene „kuhinje“ serviraju javnosti, okrštavajući ih „izdajicama“, „prodanim dušama“ itd. izgubil su prilično broj svojih mušterija, mahom onih koji nisu sposobni ni jaki da bi se oduprli toj psihozi.

Ta sredstva, kulturnim ljudima nisu svojstvena. Naši trgovci i obrtnici u zadnje doba izgubili su sve one mušterije, koje nisu njihovog političkog ubedjenja.

Na ovaj postupak, u interesu bojkotovanih trgovaca i obrtnika, treba odgovoriti istom merom.

Mnogi istaknuti jugoslaveni na primjer radije odlaze u trgovačke ili obrtničke radnje, kojima su vlasnici talijanaši i jevreji, nego li da dadu našem domaćem jugoslavenskom čovjeku da zaradi. Mnogi, iako su protivnici uskogrudne plemenske politike, radije odlaze u radnje onih, nad čijim se vratima vijori plemenska zastava, iako se to krši njihovim političkim jugosl. držanjem.

Materijalno stanje jugosl. trgovaca i obrtnika, obzirom na bojkot političkih protivnika i obzirom na indiferentnost sa druge strane, pogoršano je.

Iz ove pasivnosti i indiferentnosti mora se izaći.

Zato, pomažite svoje! Kupujte samo kod onih i pomažite one, koji su jugosloveni po krvi i osećaju. Bojkotujte strance i one koji nameravaju da vašim parama stvaraju u Palestini svoju državu! (c)

Savršenu fotografiju
do bijete samo kod
Foto-salon SINOBAD
SPLIT — Dioklecijanova obala 5

SPORT

Od početka igranja do danas

„OSVIT“ uvjek vodi

na tablici jesenskog prvenstva splitskog nogometnog potsaveza

Jesensko prvenstvo još nije završeno... Počasno mjesto na tablici još nije osigurano. Mada ga Osvit, od početka prvenstva do danas, marljivo čuva, ono je ipak još dosta nesigurno. Konačno je došao čas da se uzdrmalo.....

Nedjeljna utakmica Osvit—Ašk, znači la je mnogo, iako je Ašk pao na četvrto mjesto tablice, on je ipak bio jedan od glavnijih rivala za osvajanje titule prvaka. Momčad mu je u, momentu kad je najviše trebalo, podbacila, te u dvije utakmice pretrpjela poraz. Time je Ašk izgubio svaku nadu za potsaveznog prvaka, dok je Solin svojom pobjedom nād Aškom stupio na treće mjesto, i u nedjeljnom susretu sā Splitom, njegova pobjeda osigurala bi mu treće mjesto; dok bi Split u ovom prvenstvu ostao kao „posljednji“.

Rekli smo dā se Osvitovo mjesto uzdrmalo! Pa ko je taj? Ko je bio u stanju da uzdrma mjesto onoga koji vodi na tablici od početka prvenstva? Odgovor je jasan. Ako nije Split, Solin, pa ni Ašk, to je svakako Vuk. To je ta momčad koja je jedina uspjela da odnese iz Sibenika jedan dragocijeni bod, — bod koji je danas Osvitu neophodno potreban. Osvit u odigranih 7 utakmica osvojio je 11 bodova, dok je Vuk u odigranih 6 utakmica osvojio 8 bodova, prema tome Vak ima da odigrā još dvije utakmice sa Aškom i Osvitom; dok Osvit ima da odigra samo s Vukom. U slučaju da bi Vuk pretrpio poraz sa Aškom, Osvit bi se osigurao na svom mjestu, dok u protivnom slučaju, da Vuk završi utakmicu u svoju korist odlučujuća utakmica bila bi:

„OSVIT“ — „VUK“

koja će svakāko biti jedna od najinteresantnijih utakmica ovog prvenstva. Sve dotle će Vuk neprestano da drma Osvitovo prvo mjesto.

A što kaže Osvit?! Dali će, zbilja, u svojoj zadnjoj utakmici ustupiti svoje mjesto splitskom Vuku? Spličanima je dobro poznato da Šibenčani znaju iznenaditi. — Informisan od kapitena Osvitovog tima, u kraćem razgovoru, rekbi da se njegova momčad ozbiljno sprema na odlučujuću utakmicu s Vukom. Osim toga svršava kazna suspendiranim igračima Kacijanu i Perićiću, dok se nadaju odličnom centarhalfu Bizjaku, koji se nalazi u vojsci. Što se tiče utakmice Solin—Osvit, — kapiten kaže — da postoji mogućnost, da se utakmica poništi pošto je pobjedonosni gol Solina pao nepravilno, dok se Aškov protest za utakmicu Osvit—Ašk nemože uvažiti iz opravdanih razloga.

Prema tome Osvit će se kompletnom svojom postavom pretstaviti splitskim Vukovcima. te će se 26-og decembra u Splitu u roku od 90 minuta odlučiti konačni „prvak potsaveza“. (m. b.)

PODLISTAK

SIMBOL XX VEKA

(svršetak)

Ja, prazna šuplja gumena lopta, zasenila sam i potisnula daleko u pozadinu
sve umjetnosti,
sve nauke,
sva znanja.

Šta je kiparstvo i slikarstvo prema meni? Nije li to odnos zrna pijeska prema piramidi? Kuda hrle i lete ljudi, na hiljade i hiljade, uzbuđeni i zanešen: na umjetničke izložbe ili na moje priredbe?

Šta su literatura, poezija, mudrost i znanje prema meni, praznoj šupljoj gumenoj lopti? Uporedite mrtvilo grādskih biblioteka sa životom na mojim igralištima! Gdje je, pitām, narod, gdje volja i gdje oduševljenje: uz mene, praznu šuplju gumenu loptu, ili uz nauku, znanje i mudrost?

Šta je i muzika prema meni? Kad su ikada koncertne dvorane ispunjene tolikom množinom ljudi, kao što je ispunjeno moje slavno igralište, i kada su ljudi, da bi čuli jednog Betovena ili Mocarta ili Šopena, pregorili desetke hiljada na ulazu kao što rado pregarāju za mene?

Tako sam ja, prazna šuplja gumena lopta, stičajem prepametnih prilika u svijetu, kao kruna kulture, postala umjetnost nad umjetnostima, nauka nad naukama i mudrost nad svim mudrostima svijeta.

Ja sam mjera vrijednosti pojedinih naroda,
ja sam najviši idol savremenog čovječanstva,
ja sam najzanosniji san svih snova,
ja sam najprivlačniji objekt na kugli zemaljskoj,
ja, prazna šuplja gumena lopta.

* * *

Moje je poslanstvo ispražnjivanje,
moje je bivstvo uništavilo i nirvāna.

Ja, prazna šuplja gumena lopta, rastjerujem misli.

Ja rastjerujem ideje i probleme.

Ja rastjerujem brige za budućnost, za narod, za društvo, za čovječanstvo.

Ja rastjerujem pitanja o istini, ljubavi, pravdi i čovještvu.

Ja, prazna šuplja gumena lopta, ispražnjujem glave.

Ja, prazna šuplja gumena lopta, ispražnjujem duše.

Ja, prazna šuplja gumena lopta, ispražnjujem džepove.

Jer praznina je praskonska slika svijeta.

Ako je točno da je Bog stvorio svijet u sedam daaa, onda je prije toga stvaranja, naravno, postojālā samo beskrajna šupljina, praznina, ništavilo.

Priroda je dakle, u svome praizvoru, bila isto što i ja, prazna šuplja gumena lopta.

I onaj čuveni poklik Rusovijev: Retour a la nātur (vrātimo se prirodi) treba shvatiti: vratimo se šupljini, praznini, ništavilu.

I ljudi se zaista postepeno vraćaju pra-početku i praizvoru svega.

Već se, na sreću, pojavljuju i sve više umnažaju, da bi što prije došlo moje carstvo:
prazne glave,
prazne duše,
prazna srca,
prazno doba,
prazan svijet.

Kaže se da similis simili gaudet (jednaki se jednakom vezeli ili, drugim riječima, svako traži ono što je srodno s njegovom dušom), dakle: svijet se posiepeno izjednačuje sa mnom, praznom šupljom gumenom loptom. Iz dana u dan sve više postaje očiglednim aksiom ljudskog društva, a taj je srodnost ljudi s jedne i prazne šuplje gumene lopte s druge strane.

Sve se tako postepeno pretvāra u moju sliku i priliku, sliku i priliku prazne šuplje gumene lopte.

Ja sam, dakle, ja i samo ja (prazna šuplja gumena lopta) snimak praiskonskog svijeta, simbol vrēmena i najpouzdaniji znak sutrašnjice: znak praznine, šupljine, ništavila.

Zato neka svi puci i narodi svijeta, zanosno i u deliriju, kolikogod ih glas nosi, da čuju i nebo i zemlja, zajednički uskliknu:

Neka se posvuda, u selu i grādu, u kolibici i palači, u ravnici i na brdu rās prostire novi kult, kult prazne šuplje gumene lopte, za što skorijī dolāzak općeg ništāvila.

Nova kulturo, kulturo prazne šuplje gumene lopte, naprijed! naprijed! naprijed!

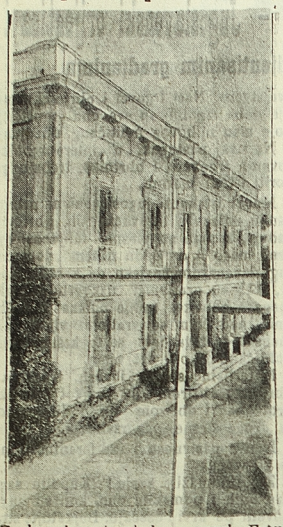
Na kraju ovog toplog nezaboravnog, iskrenog i istinitog govora, prisutni su u jedan glas oduševljeno kliknuli.

Živjela prazna šuplja gumena lopta!
Živjela!
Živjela!
Živjela!

širite »TRIBUNU«

MALA KRONIKA

Napušteno poslanstvo

Posle priznanja vlade generala Franka pred italijanskog, nemačkog poslanika je napustio Madrid. Naša slika: zgrada bivšeg nemačkog poslanstva u Madridu. Sada ruševina, napravljena bombama crvenih milicionera.

— —

Najstarija škola u Evropi

Dvije vrlo stare škole u Engleskoj, a sigurno i u cijeloj Evropi takmiče se o prvenstvo koja je od njih najstarija. Jedna je u Kanterburi-u, a druga u Jorku Konterburi-u. Kad su se benediktanski kaluđeri iskrcali na obalu kod Kenta i počeli propovijedanje hrišćanstva osnovali su odmah i školu. To je bilo 679 godine. Prema tome, ta škola već dvanaest vijekova postoji i može se reći da je najstarija.

FILM

Glas Marte Egert

Jedna od najomiljelijih glumica na tonfilmskom platnu svakako je Marta Egert. Njen milozvučni glas opaja slušaoce i zanosi ih u više sfere romantičnosti. Njen glas — glas Glorije Delmare proslavljene pevačice — na jednoj staroj gramofonskoj ploči zanosio je fantaziju 6 izgubljenih oficira u napuštenom dvorcu. Oni su „da ušiju“ zaljubljeni u njen glas i nju samu lako je neznaju. Kod tog milog glasa oni zaboravljaju na strahote rata koji besni oko njihovog zaklona. Kasnije Gloriju (Martu) sudbina dovodi u taj napušteni dvorac gde se susreće sa preostalim živim oficirom koji joj očarava one lepe dane rata kad su slušali njen mio glas. . . .

Ona je toliko dirnuta ovom pričom te mu otpeva onu istu pesmu . . . U svečanoj dvorani, uz sjaj bezbrojnih sveća, podignu se oba gosta usamljenog dvorca, da se uhvate u igri na zvuke jednog nevidljivog orhestra . . . kao u jednoj priči. Poljubac ih rastavlja . . . Oni se traže. U nanovo uređenoj dvorani sastali se stari ratni drugovi. Sećaju se onih lepih dana uz zvuke raspucale gramofonske ploče i zanosna glasa nepoznate pevačice . . . Odjednom se ta pesma razleže dvoranom. Fred naglo poče vratima obližnje sobe i otvoriviši je — nađe se sučelice lepe Glorije (Marte Egert). Uz zvuke njenog milog glasa oni se približuju, a drugovi ih diskretno puštaju same da vam, u strastvenom zagrljaju, tu zanosnu pesmu još jednom otpevaju u nedelju u kinu Balkan. . . (i)

„Nema više... Hrvata“

(pripovijest)

(Dubrovnik, 8 dec.)

Gospodine uredniče! Ako imade mjesta u Vašem cijenjenom listu i ako ovaj članak ima neke vrijednosti i interesantnosti, molio bi vas da isti objavite.

Hoću da iznesem jedan, bar za mene, interesantan događaj. Danas nailazimo na mnogo slučajeva koji su postali skoro obični, svakodnevni, a od svoga postanka i smiješni. Vidio sam gdje prigodom crkvenih procesija na čelu mjesto crkvenih barjaka nose plemenske zastave. Vidio sam gdje pop odgađa crkveni obred poslije procesije, za izvjesno vrijeme, da bi izišao u susret zamjeniku narodnog poslanika, da bi ovaj mogao pred crkvom čim prije održati zbor i da narodu kaže nekoliko riječi koje će ga uzdržati u borbi protiv svega onoga što nije hrvatsko. Pop je to učinio zbog toga što se je gospodinu zamjeniku žurilo na objed u susjedno selo, a za takvu stvar narod može podnijeti žrtvu. Slušao sam da je neki vrijedni i agilni pop kidao plakate nacionalnih društava, koji so priređivali zabavu u njegovom selu; i čuo sam također da je jedan pop sa oltara proklinjao svakog onog ko se upiše u nacionalno društvo.

Ali ovaj događaj koji ću navesti, svojom originalnošću i suprotnošću me je naprosto . . . zadivio.

Još u oktoru mjesecu prigodom Svete Rozalije u varošici . . . . na Pelješcu održana je crkvena procesija. Ljudi kao ljudi malo haju za svoje dužnosti, nije su došli na procesiju, dok su žene bile revnosne. Poslije procesije pop je držao prediku. Pop, dum . . . . strahovito se je razmahao u crkvi. Stao je na sred crkve, počeo je vikati, kleti, pokazivati prstom prema pojedinim ženama i svojim krlještavim glasom izbezumjeno se je derao i samo što nije govorio po imenu: Gdje je tvoj muž? gdje je tvoj sin? gdje je tvoj brat? itd. Ubogi puk, — sirote žene, prignule su glavu, ščućurile se jedne uz drugu, u strahu sa-putajući očekivale su, da će se po riječima dum . . . na njih svaliti bijes Božji. Dok one tako žive u strahu, dotle dum . . . bijesni još jače: „U . . . . nema više Hrvata i ovo Vam je zadnja procesija koja Vam se održaje. O Bože! Gospe! vidiš li ti ovo. U . . . . nema više Hrvata“.

Narod se je šutke udaljavao i sa strahom pogledavao na crvenog popa. . .

„Nema više Hrvata, nema više procesije“ zujalo je u ušima . . . . . najekstremnijih Hrvata. Pop je stupio u štrajk.

Dani su prolazili. Živjelo se kao obično i pomalo se je zaboravljalo na popa i na njegov bijes. Ja sam se upravljao po onoj staroj „sve za svoje vrijeme“.

Došli su općinski izbori. Pobijedili su braća Hrvati. Dne 2 XII o. g. vršila se smjena općine. Stara uprava JNSovci predaju općinu HSSovcima. Ljudi svega stvaraju i smišljaju, te su i ovom prigodom naumili da objave sprovod živom čovjeku, dosadašnjem pretsjedniku općine, inače čovjeku poštenom, a vrijednom i bez nekih naročitih pogreška. Što namislili to i učinili. Donijeli ljudi jutrom mrtvački kovčeg (odar) pred općinu. Došli ljudi uzeli mrtvački kovčeg i nosaju ga po mjestu. Odmah se našla pratnja. Sažaljevaju živog čovjeka i pjevaju „Pokoj vječni“. Djeca idu ispred noseći raznolike stare lonce, poklopce, noćne lonce i razne cijevi. Trube, pjevaju, lupaju stvarajući paklenu dreku. Ljudi sve to radoznalo promatraju i kao da se vesele, a primjedbe padaju. Dok oni tako nose kovčeg i naricaju, dotle zvono sa crkve zvoni za mrtve. Pravi sprovod, nažalost živom čovjeku. Fali samo pop.

On dotle prikrajka motri, postrekava da se nepresstano kleca i veseli se, jer su se opet (po njegovom sudu) povratili Hrvati.

Ja sve promatram, smijem se i zgražavam, ali nemam sposobnosti da stvorim zaključak i obraćam se vama, ostalim ljudima da mi ovaj slučaj objasnite.

Najtoplije zahvaljujem na ustupljenom prostoru. Gospodine uredniče primite izraz mog dubokog poštovanja. I. K.

MALI OGLASNIK

Do 15 riječi D. 6, svaka daljnja reč 50 p. (uvrštava se najmanje 2 puta)
Priopćeno po retku D 10 — Oglasi poštarifi

Veće PROSTORIJE

sa nekoliko odelenja, u ukupnoj površini od cca 150 m², traži — na prometnom mjestu — zagrebačka trgovačka kuća za svoju filijalu u Šibeniku. Cijenjene ponude na upravi lista. 4-1

Prodaje se: 1 kabina na kupalištu Jadrije, 1 stolna blagajna, 1 vel. blagajna, 1 aparat za kuhanje kafe, 1 aparat za čišćenje praha. Za informacije obratiti se upravi lista.

KUPUJEM Bankovne knjižice, Zlato i Briljante. „Nakit“ posredovanje za nabavu zajmova, Split — Kresimirova 3.

ŠEŠIRI I KAPE

najnovijih fazona, u velikom izboru najpovoljnije dobijete kod TVORNIČKOG SKLADIŠTA

IVOKAPS

SPLIT: Ispod Ura 5.
ŠIBENIK: Kr. Tomislava 117.

Kupujem

staro mašinsko liveno gvožđe, vagonsku robu uzimam industrijska preduzeća u likvidaciju sa garancijom, a kupujem i za moj račun.

Mezildžić Hilendarska 7, Beograd

KNIN

Pomen Nikoli Pašiću

(K., 10 dec.) Danas je održan sveni parastos u srp.pravoslavnoj crkvi, jemu je prisustvovao veliki broj Knina. Poslije obreda održao je prav parch Mirko Slnobad veoma lijep vor o pok. Pašiću kao čovjeku, patr i izvanrednom državniku i diplom a na svršetku govora cijela je crk ispjevala „Večnaja pamjat“. Iz crkve mnoštvo naroda krenulo u općinsku jećnicu, gdje je pretsjednik mjesnog od ra Jug. radikal. zajednive, Dr. Mi Perković održao komemorativni go o velikom pokojniku. Govornik je rakterističnim epizodama iz živ pok. Pašića, osobito njegov stvaranjem radikalne stranke u Srb pa zajedničkim radom sa pok. Oslo diteljem Petrom I i sa Ujedinitelj Aleksandrom I, zahvativši Balkanski Evropski rat i konferencu mira u P zu, certao djela pok. Pašića, po koji je postao i ostao jedna od najvećih čnosti u historiji Srbije i Jugoslav Na kraju je govornik iznio predlog, našnjoj komemoraciji dostojan, da s Kninu, na vječnu uspomenu Petra I, leksandra I, N. Pašića, Strosmajera i stalih neimara Jugoslavije podigne d pod imenom „Dom neimara Jugoslavi a taj Dom imao bi da bude pant najvećim sinovima naše nacije, a t dno i žarište nacionalno i kulturno K na i cijele sjeverne Dalmacije. Prec g. Dr. Perkovića prihvaćen je najve aplauzom uz poklike govorniku. Za su pročitani telegrami otposlani supr pok. Pašića od odbora Jug. radikal. jednice i općinske uprave.

Komemoraciju završio je govornik ćujem „Slava neumrlim neimarima bodne i vječne Jugoslavije!“ Publika zanosno ponovila poklike tri puta, i me je komemoracija završila. (m)

Oglašujte u „TRIBUN

Direktor: HAMILKAR VITALIANI — Glavni i odgovorni urednik: BRUNOSLAV J. LORINI — Štampa: Tiskara E. Vitaliani i Sin, Šibenik — Platilo i tuživo u Šiben